

Egy földalatti állomás bejáratánál

J.V.Foix

EGY FÖLDALATTI ÁLLOMÁS BEJÁRATÁNÁL, AHOL
SZAKÁLLAS VÁMOSOK KEZEM-LÁBAM
MEGKÖTÖZTÉK, LÁTTAM, HOGY MÁRTA ELUTAZIK
EGY HATÁRVONATTAL. RÁ AKARTAM MOSOLYOGNI,
DE EGY SOKFEJŰ CSENDŐR ELCIPELT AZ
EMBEREIVEL, ÉS FELGYÚJTOTTA AZ ERDŐT

Üveglépcsők sora az ósdi peronon,
Hol fényes vonatok mennek nyílt partvidékre,
Nagy átlátszó falak s ágas-bogas korallok,
Sok napszemű madár s zizegő ág közé.

Fehéren e fehér kis hajnal-szigeten
- Saját belső zenédre figyelve könnyes szemmel -
Te írsz nedves búcsút üvegek erdejére,
S vetsz éber álmokat sarjasztó éj-magot?

Vár messze az öröm, varázsos partszegély,
Barlang tüskéi közt sok részeg óriással,
S keresztres sziklafőn ízekre tört sólyommal,
Tenger, mit istenek tapostak éjidőn.

Nem érlek el, kihunyt a fény s az öntudat,
Gyermekeként szunnyadok, se poggyászom, se hangom,
Kétarcú fogdmegek vigyáznak rám kapákkal;
Az útlevél lejárt, s véreznek a szívek.

Viszel dombot, folyót és csillagos tavat,
Erdők forrásait, mély bőröndökbe zárva;
Az égő hegy felől egy morcos képű őrszem
Hív furcsa neveken, s kezével nemet int.

A szabad ég alatt tépett zászlók lobognak.

Körtánc fantomokkal. [Ronda amb fantasmes] Antologia de poesia catalana, Bucarest: Krietrion, 1972.

Traduït per György Jánosházy